

kopce v dálce, sežehnuté sluncem, ani podivné skřípavé ticho, protože všechny čtyři říčky, které Paradise Springs protékaly, byly vyschlé. Nezaregistrovala dokonce ani to, že na nebi není jediný pták – ptáci se ani neobtěžovali vznést, když údolím foukal Ďáblův vítr a působil nejhorší vlnu veder za řadu let.

Bez rozhlédnutí vstoupila do silnice.

Pak skřípání, jako by se svět rozpadl v půli.

Země pod ní se otřásala a vzduch se chvěl. Neměla tušení, co se děje.

Otočila se a spatřila, že se k ní rítí mohutný kovový čumák kamionu. *To ne to ne to ne to ne*. Nedokázala se pohnout ani ječet ani myslet. Nedokázala udělat nic. Nohy měla zapuštěné v betonu. Čas se zpomaloval a pak jako by se zastavil úplně, protože pochopila: Tohle je ono.

To ono.

Konec.

Doufala, že z ní bude aspoň duch. Duch, který celý den peče vedle mámy šéfkuchařky v její restauraci Modrá lžice. „Chci se hned vrátit, prosím,“ oslovila Dizzy naléhavě a nahlas Boha. „Jako duch, který může mluvit, Pane,“ dodala. „Ne takový ten tichý, prosím.“

Polkla a zaplavila ji vlna bolesti, protože na tohle nebyla připravená. Umře, a přitom zatím využila jen tři vteřiny z těch dvou týdnů, které průměrný člověk za život stráví líbáním. Umře dřív, než by se stačila zamilovat a spojit s někým duši jako Samantha Booksweatherová a Jericho Blane. Dřív, než by se vzepjala vstříc něčímu naléhavému přirážení, než by ji spálily na popel společné divoké výbuchy nebo než by zkusila cokoli jiného z těch dalších skvělých sexuálních popisů z *Teď žij věčně*. Co hůř, umře dřív, než kdy zažila orgasmus – buď nepřišla na to, jak se to dělá, nebo je s ní něco špatné, nebyla si jistá, co z toho.

A nejhorší ze všeho bylo tohle: Umře dřív, než se vrátí otec, s nímž se nikdy nesetkala, protože když odešel, byla ještě v děloze. Věděla ale, že není mrtvý, i když to někteří lidé říkali, protože ho jednou viděla nahoře v horách, měl kovbojský klobouk a vypadal přesně stejně jako na všech těch fotkách, jenže jí to nikdo nevěřil (až na Wyntona a Ještěrku), nejspíš proto, že pravidelně vídala na vinici ty mlčenlivé duchy, a to jí taky nikdo nevěřil (až na Wyntona a Ještěrku). Proboha, Wynton! A co její druhý bratr, Miles Dokonalý! A máma! Dizzy se zmocnila panika. Jak je může opustit? Opustit svět? Nerada odcházela dokonce i od snídaně. Jak může umřít dřív, než se všichni – Wynton, Miles Dokonalý, máma šéfkuchařka, od-zmizelý táta, ujetý opilý strýc Clive – namačkají na starou červenou sameťovou pohovku v obýváku, s Dizzy uprostřed, a budou jako jedna velká šťastná lidská hromada společně koukat na *Harolda a Maude* a *Babettinu hostinu* (máminy oblíbené staré filmy a teď taky její.) Doufala, že na její památku se všichni budou na tyhle dva filmy koukat místo květinových darů.

Ne že by její rodina kdy na něco koukala jako velká šťastná lidská hromada, nebo že by někdy byla šťastná, tečka. Ale teď už nebude ani šance, že by se to stalo.

Umře před všemi šancemi.

A vůbec nejpříšernější nebylo to, že jako poslední věc před smrtí jí Tony Spencer prdnul do obličeje a Ještěrka ji zradil (vlastně, zapomeňte na staré filmy, místo květinových darů těm dvěma obalte domy toaletákem a poházejte vejci.) Nejpříšernější bylo to, že umře dřív, než se jí stane něco zázračného.

A pak se jí stalo něco zázračného.

Na boky se jí pevně a rozhodně položily něčí ruce. Obrátila se a spatřila dívku. Jasnou, zářivou kometu v podobě dívky.

Dizzy zvedla ruku, aby si sáhla na tvář orámovanou duhovými kučerami, které dívce padaly až k pasu, pohádkovými